

košielky, ktorú dostávame pri krste: *pre každého z nás je slovo života vnútorným rúchom, svadobným rúchom našej duše, ktorá má patriť Kristovi.*

Mária z Nazaretu, ozajstná kresťanka, bola celkom odetá do Božieho slova, je zosobneným Božím slovom. Ona je pre každého vzor.

Prijímať Božie slovo je teda rovnako dôležité ako Eucharistia a blížny, pričom vzájomne si hovoriť skúsenosti so slovom života je užitočné.

Už Klement Alexandrijský poukazuje na to, že sa musíme živiť semenkami života, obsiahnutými v evanjeliu práve tak, ako sa živíme Eucharistiou. „*Mojím útočiskom je evanjelium, ktoré je pre mňa ako Ježišovo telo*“, povedal Ignác Antiochijský. A Hieronym: „*My jeme jeho telo a pijeme jeho krv v božskej Eucharistii, ale aj pri čítaní Písma.*“ Múdry Origenes píše, že slovo, ktoré živí duše, je iným druhom tela, do ktorého je odetý Boží Syn. A od Augustína pochádzajú tieto slová: „*Povedzte mi, bratia, čo sa vám zdá, že má väčšiu hodnotu: Božie slovo alebo Kristovo telo? Ak by ste chceli povedať pravdu, museli by ste pripustiť, že slovo nie je menej ako Kristovo telo. Keď my teda vtedy, keď sa nám podáva Kristovo telo, vynakladáme celú pozornosť na to, aby nič z neho nepadlo z našich rúk na zem, musíme byť potom rovnako pozorní, aby Božie slovo, keď je nám podávané, nevyletelo z našich srdc, pretože by sme premýšľali alebo hovorili o niečom inom. Nemá menšiu vinu ten, kto nepozorne prijíma Božie slovo, než ten, kto z nepozornosti nechal padnúť Kristovo telo na zem.*“

Na záver tohto prirovnania Božieho slova a Eucharistie uvádzam čo o tom hovorí Druhý vatikánsky koncil: „*Cirkev vždy uctievala Božie Písmo tak, ako samotné Kristovo telo a neprestala sa, predovšetkým v liturgii, živiť Chlebom života či už vo forme Božieho slova alebo Kristovho tela a podávať ho veriacim*“ (Dei Verbum 21).

Ostáva už len, aby sme vedomejšie a rozhodnejšie kráčali po tejto ceste a pevne sa držali Slova života. Ako Eucharistia rozmnožuje Kristovu prítomnosť na zemi, tak aj Slovo života. Je to veľké povzbudenie, ale tiež aj veľká zodpovednosť, nakoľko sa predstavujeme svetu ako praví Ježišovi učeníci.

* * *

Ludovít Pokojný, január 2012

II. BYŤ STÁLE SLOVOM

„*Na počiatku bolo Slovo, a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh. Ono bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho...*“ (Jn 1,1-3)

Prítomnosť Boha v jeho slove

V týchto slovách apoštol Ján hovorí, že Boh vyjadril seba samého vo svojom Slove. Ono je druhou božskou osobou, no rovnakým Bohom. Toto Slovo jedného dňa zostúpilo medzi ľudí, vykonalo svoju úlohu vykupiteľa, a napokon sa vrátilo naspäť ku svojmu Pôvodcovi - Otcovi.

V skutočnosti však na zemi zostalo prítomné rôznymi spôsobmi: v Eucharistii; v slovách, ktoré povedalo; medzi ľuďmi zjednotenými v jeho mene; v nás; v predstavených Cirkvi.

Jednou z prítomností Boha na zemi sú teda jeho slová.

„*Chcem vám hovoriť o Božom slove*“, povedal jedného dňa svätý Augustín. „*Čo je Božie slovo? Aká je jeho veľkosť? Hovorí sa, že ,všetko bolo stvorené skrze neho'. Pozrite sa teda na stvorenia a majte bázeň pred ich autorom, o ktorom sa hovorí: Všetko povstalo skrze neho*“. Augustín jasne videl pôsobenie Božieho Slova v stvoreniach, a tým aj jeho božskú všemocnosť, jeho závratnú vznešenosť.

Svätý Cyprián povedal: „*Boh chcel, aby veľa vecí bolo povedaných a prijatých vďaka prorokom, jeho služobníkom. Ale aký je to nekonečný rozdiel, keď prišiel rozprávať sám Boží Syn! Slovo Boha, ktoré kedysi inšpirovalo prorokov, teraz prišlo so svojim vlastným hlasom*“.

A jeho slová nemôžu byť iné ako „*duch a život*“. Vďaka nim sa prechádza zo smrti do života. Oni oživujú všetko, a teda všetko prenikajú. „*Lebo živé je Božie slovo, účinné a ostrejšie ako každý dvojsečný meč*“, povedal Pavol z Tarzu, „*peniká až po oddelenie duše od ducha a kĺbov od špiku a rozsudzuje myšlienky a úmysly srdca*“.

Keďže v slovách Písma je vyjadrené Slovo Božie, je logické očakávať, že príhovory, v ktorých sa tieto slová nachádzajú, budú mať vždy a všade mimoriadne účinky na ľudí, ktorí ich počujú; to značí, že počujúci budú vyžarovať taký jas a vznešenosť, ktoré mnohých presvedčia a silne ich podnietia k dobrému. Preto je aj prirodzené, že kto sa uznáva za veriaceho v Krista, býva obklopený veľkou úctou a vážnosťou.

Bohužiaľ ale cítiť veľkú bolesť, keď často krát je počuť ako sa s opovrhnutím hovorí o tom, čo by malo byť ozvenou Ježišových slov, odrazom jeho nadprirodzeného svetla a sviatosťou jeho Ducha: o kázni. Niekedy sa kázeň stávala synonymom prázdnej, nudnej a nič nehovoriacej prednášky.

Tiež sa dá spozorovať, že veľa nábožných ľudí stiahlo na seba opovrhnutie a nenávisť sveta nie preto, že žili Evanjelium, ale preto, lebo ho svojím nedôsledným životom vyprázdňovali a robili ho bezobsažným.

Táto skutočnosť, kvôli ktorej musíme všetci cítiť zahanbenie (veď sme aj my kresťania), nám musí vtlačiť do srdca nezmazateľné presvedčenie: *najprv treba žiť, až potom hovoriť*. Tak konal Ježiš: najprv konal, a potom učil.

Význam trvalého svedectva Slova

Túto líniu okrem autorov evanjelií sledujú aj cirkevní otcovia. Ján Zlatoústý tvrdí: *„Ježiš hovorí, že najprv treba konať, a až potom učiť konať. On postavil konanie dobra nad učenie a tým ukázal, že užitočne sa dá učiť len vtedy, ak sme to, čo učíme, najprv uskutočnili, a nie naopak. Na inom mieste Ježiš hovorí: ‚Lekár, uzdrav sám seba!‘. A teda, kto nie je schopný dobre riadiť svoj život a chce druhých vychovávať, ten riskuje, že ho mnohí vysmejú: ba nebude môcť vôbec učiť, pretože jeho jednanie bude protikladom k jeho slovám.“*

Ohlasovanie slova bez svedectva bolo pohoršením pre pohanov tak, ako teraz je pohoršením pre nekresťanov, a prináša hanu, ako vtedy to viedlo k preklínaniu namiesto obrátenia.

Klement Rímsky v Druhom liste Korintťanom píše: *“Keď pohania počujú z našich úst Božie slová, sú udivení ich krásou a veľkosťou. Ale keď zbadajú, že naše skutky nezodpovedajú našim slovám, myslia si niečo iné a začnú zlorečiť a hovoriť, že kresťanstvo je iba mýtus a klam.“*

A ešte raz Augustín: *„Ježišove slová v nás ostanú vtedy, keď robíme, čo nám prikázal a túžime po tom, čo nám prisľúbil. Keď ale jeho slová ostávajú v našej myslí, no v našom živote a v našich mravoch nenájdeš po nich ani stopu, potom ratolesť nepatrí k viniču, pretože už neprijíma život z koreňov.“*

Preto sa chceme *Božím slovom sýtiť každý okamih*. Tak ako telo dýcha, aby žilo, tak duša sa potrebuje živiť slovom Boha. Žiť Slovo je tajomstvom našej obnovy a našej kresťanskej revolúcie.

Domnievam sa, že ak by sme sebe a tým, ktorí žijú s nami, celý čas opakovali myšlienku *žiť Božie slovo*, preukázali by sme Ježišovi jednu z najväčších služieb.

„Náš rozum – hovorí veľký Ambróz – by rád ostal navždy pri Bohu: nevzdávajme sa teda od jeho chrámu, neodlučujme sa od jeho slova. Stále čítajme Písmo, meditujme ho a modlime sa: aby v nás účinkovalo slovo Toho, ktorý neustále je.“

Svet potrebuje liečbu evanjeliom, pretože iba ‘radostná zvesť’ (čiže evanjelium) mu môže vrátiť život, čo mu chýba. Preto sa snažíme žiť Slovo života. Vtelojeme ho do seba, až nakoniec sme my tým živým slovom. Stačí jediné slovo, aby nás posvätilo, aby sme sa stali druhým Ježišom.

Behom nášho života žijeme veľa slov Svätého Písma, ktoré sa tým stávajú nezničiteľným majetkom našej duše. Žiť podľa Svätého Písma v prítomnej chvíli je našou úlohou. Všetci, v každom povolaní, v každom veku a v každej situácii môžeme žiť Slovo života, pretože Ježiš je svetlom pre každého človeka.

Touto jednoduchou metódou znovu evanjelizujeme naše duše a s nimi aj celý svet. Pokúsme sa takto žiť a nájdeme v tom dokonalosť. Ako sme každý deň spokojní s jednou Svätou Hostiou, ktorú prijmemo bez toho, žeby sme žiadali ďalšiu, tak môžeme byť nasýtení jedným Slovom.

Len ak žijeme v pravde (čiže vo vzťahu s Bohom), milujeme. Inak naša láska bude prázdny sentimentalizmom, zatiaľ čo pravá láska je Ježiš Kristus, On je pravda, evanjelium!

Budme živým evanjeliom, slovami života, druhým Ježišom. Žime ho skutočne a napodobňujeme Máriu, matku Svetla, matku živého Slova.

Nemáme žiadnu inú knihu okrem Evanjelia, nemáme žiadnu inú vedu, žiadne iné umenie. Tam je život! Kto ho nájde, nezomrie.

Trojité vzťah s Ježišom: v Eucharistii, v Božom slove, v blížnom

Každý deň teda môžeme prijať Ježiša, a to skrze Eucharistiu, skrze slovo života a skrze blížneho.

Odovzdanosť slovu života má byť trvalá a dôležitá, vtedy budeme môcť povedať, že naším rúchom je Božie slovo. Je to naplnenie posolstva